

Мені здається, ніби в далині
Сивіють не тумани придолинні,
А тіні тих, що впали на війні
І вже навек належать Україні.

Вони зібрались біля переправ,
Бредуть в шинелях сірих через річку.
Над ними вітер сурмами заграє,
Веде в строю ранкову перекличку:

— Азімов! — Я! — Белевич! — Я!
— Корідзе! — Я! — Уралов! — Я!..

І стогне вічним спогадом земля
Під світлим небом України.

Мені здається, ніби в багрецях
Палають в надвечір'ях не причали —
Горять братів обагрені серця,
Усіх, кого в атаках ми втрачали.

Ідуть солдати в вогнище руде,
А ніч, як чорний птах, лягає на річку.
І на крутому березі веде
Скривавлена Україна перекличку:

— Азімов! — Я! — Белевич! — Я!
Корідзе! — Я! — Уралові — Я!...

Вони — мої брати, моя сім'я

Під світлим небом України.

І хліб, і ратний подвиг, і сльозу
Ми порівну по-братньому ділили,
Ішли на фронт в роз'ярену грозу
І кров'ю нашу дружбу окропили.

Коли побачу плем'я молоде,
Згадаю переправи через річку.
І завжди, як на сповіді, веде
Мое болюче серце перекличку:

— Азімов! — Я! — Белевич! — Я! —
— Корідзе! — Я! — Уралові — Я!..

І пам'яттю синів живе земля
Під світлим небом України.

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.